

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

פרשת טהרה
שנת תשפ"ז

גליון
קמ"ט

שיעורי חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

- סבלנות להורים -

סבלנות להורים שהם כפויי טובה

הרבה פעמים יכולים מחנכים להשבר מאוד כשעובדים מאוד קשה עם הילדים, וההורים לא מכירים בעבודה הקשה. משתדלים לשמר על כבודו של כל ילד, לרומם כל ילד, לתת מלים טובות לכל ילד, ואחר כך מתלוננים הורים: "למה אתה לא ממנה את הילד שלי לגבאי?" "למה צעקת רק על הברון שלי כששני הילדים היו אשמים?" "למה לא בחרת את הברון שלי להיות הרב של פורים?" ואת זה אנחנו חושבים לעצמנו: 'את זה אתה משלם לי בחזרה על שאני מתמסר בכזו נאמנות לילד שלך?!

דעו לכם שפכה זה הולך, זה דבר מאוד נדיר שאחד יגש לתת מלה טובה, רב ההורים נותנים בקרת ובאים תמיד עם טענות, ואסור לקחת את זה ללב.

על משה רבנו גם היו לבני ישראל כל הזמן טענות ובקרת, ואם תשאלו הרי משה הוציא אותם ממצרים, ונתן להם כל טוב; מן מהשמים, ענני הכבוד שפכסו להם את הבגדים והנעימו להם את הדרך במדבר, הרגישו את השם יתברך, ראו כל יום

הילדים - כשההורים הם כלם כפויי טובה". במקום זה שיענו להורים: "אני מאוד אוהב את הילד, מחר נראה מה אפשר לשפר".

לתת הרגשה להורים שמבינים אותם ומעריכים אותם

מוהרא"ש כתב לי פעם מכתב שאני חושב שהוא יכול להיות חזק גדול כשמתבכים עם הורים שאינם מכירים בעבודה הקשה.

מוהרא"ש כתב לי במכתב (אשר בנחל חלק, מכתב רנ): "תתבונן איך שיש לה סבלנות לבחורים, (שמי שעובד עם בחורים יודע כמה קשה לסבל את הדרך איך שבחורים מתנהגים עם כל השגינות שלהם שהם קופצים על השלחנות ושופכים חלב על הרצפה וכו'), בכל זאת אתה יכול להאיר בהם שהם ילמדו משניות וגמרא, ואתה כותב לי ששני בחורים סימו כבר מאה ואחת פעמים ששה סדרי משנה, שזהו גזמא מפלאה, עם כל זאת הם הוכיחו את זה, הודות לסבלנות שהיתה לה אליהם, על אחת כמה וכמה שתהיה לה סבלנות לחברים שלך האברכים היקרים, שהם גם נשמות נשברות והם גם צריכים קצת תשומת לב".

זהו חזק גדול למחנכים כדי להבין, שכמו שצריך שיהיה

נסים ומה לא... פתאום משהו לא הולך כמו שחשבו - כבר צועקים עליו? וכי יש כפויי טובה יותר מזה?! אבל משה רבנו לא נחלש בגלל זה, הוא ידע שפכה זה הולך, מי שפועל עם בני ישראל, צריך להיות מוכן שהוא יקבל בחזרה אבנים וכו'. כמו שרש"י אומר (במדבר יא, יז, דבור המתחיל ונשא אתה): כשהקדוש ברוך הוא אמר למשה רבנו שימנה את שבעים הזקנים, אמר לו הקדוש ברוך הוא: "התנה עמך על מנת שיקבלו עליהם טרח בני, שהם טרחנים וסרבנים", תתנה אתם שידעו למה הם נכנסים, שהם ידעו שהם עושים את זה על מנת שהיהודים יטריחו אותם וימרדו בהם.

מה לעשות כשהורים מתקשרים בפני הילד?

אפלו אם הורים מתקשרים בתלונות והם אומרים: "הילד שלי בוכה שאתה לא אוהב אותו"; כל שכן אם הורים מתקשרים ביחד עם הילד, והם אומרים: "אני כאן על הקו ביחד עם הברון שלי, אני רוצה להבין למה אתה לא אוהב אותו, למה עשית כן וכן?" אסור לקחת את זה אישית, אסור להפנס למריבה עם ההורים, ושלא יתקשרו למנהל או למנהלת להגיד: "מחר אני לא חוזר ללמד, אני לא רואה שום סבה לבוא אל

שְׁלֵה", והוא ספר: 'כְּשֶׁהֵייתִי יֶלֶד קֶטָן הֵייתִי גּוֹנֵב מֵהַחֲבָרִים וְהַשְּׂכָנִים שְׁלִי, כְּשֶׁבָאוּ לְהַגִּיד לְאִמָּא שְׁלִי שְׂאֲנִי גּוֹנֵב הִיא לֹא אִמָּרָה לִי כְּלוּם, הִיא אִמָּרָה לְכֻלָּם: "זֶה שׁוֹם דָּבָר, הוּא רַק יֶלֶד", עַד שֶׁזָּה הַפֶּה אֶצְלִי לְהַרְגֵל לְגַנֵּב; וְאֶפְלוּ כְּשֶׁהֵייתִי כְּבָר יוֹתֵר מִבְּגָר וְהָיָה לִי כְּבָר מִסְפִּיק כֶּסֶף, הַיְדִים שְׁלִי הָיוּ רִגְלֵי לְגַנֵּב. אִם כֶּן לָמָּה הִיא צְרִיכָה אֲזַן אִם אַף פֶּעַם הִיא לֹא הִתְיַחֶסֶה כְּשֶׁהִיא שְׂמָעָה שְׂאֲנִי גּוֹנֵב!'

כְּשֶׁהִמְלַךְ שָׁמַע אֶת הַמְּלִים הָאֵלוּ מֵהַגַּנֵּב, הוּא אָמַר: "בְּדַרְךָ כָּלֵל אֲנִי מִצְוָה לְתֵלוֹת גַּנֵּב כְּדִי שְׂיִלְמְדוּ שְׁלֵא לְגַנֵּב, אֲבָל בְּמַקְרָה הַזֶּה, אַחֲרֵי שְׂשֻׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי הַגַּנֵּב, כְּבָר כָּל אֶחָד לְמַד כִּמָּה מְכַעֵר זֶה לְגַנֵּב, וְלִכֵּן כְּבָר לֹא צְרִיךְ לְתֵלוֹת אוֹתוֹ", וּבְאִמַּת שְׂחָרְרוּ אוֹתוֹ (הַסְּפֹר הַזֶּה מוּבָא בְּסִפֹּר חֲסִדֵי אֲבוֹת פְּרָק א, מִשְׁנֵה יח, מֵהַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ הַבֵּן אִישׁ חַי וְכוּתוֹ יגן עֲלֵינוּ).

לְשׁוֹר עַל הַזְּמַנִּים בְּדִיקָנוֹת

מִחֲנֻכִּים צְרִיכִים לְשׁוֹר עַל הַזְּמַנִּים בְּדִיקָנוֹת מְרֻבָּה. צְרִיכִים לְדַעַת שְׁעֵבוּדָה עִם יְלָדִים זֹו לֹא סִתָּם פְּרֻנְסָה, אֶלָּא עוֹבְדִים בְּשִׁבִיל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יוֹשְׁבִים עִם נְשָׁמוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא; הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל נִמְצָא בְּכַתָּה וְהוּא שׁוֹמַע אִיךָ לוֹמְדִים עִם הַיְלָדִים.

אִם מְגִיעִים אֶל הַיְלָדִים עוֹד לְפָנַי הַזְּמַן - יְכוּלִים לְהַצְּלִיחַ, וְלַעֲמַת זֹאת אִם מְגִיעִים אֶפְלוּ רַק בְּדַקָּה אַחַת יוֹתֵר מֵאַחַר מֵהַזְּמַן - אִיךָ יְכוּלִים לְהַצְּלִיחַ!?

אִין הַכּוֹנֵה לְהַבִּיעַ שְׂיִלְכוּ לְרַצֵּעַ אֶת אֲזַנֵּיהֶם שֶׁל הַיְלָדִים שְׂמַגִּיעִים מֵאַחַר... כְּשֶׁיֶלֶד מְגִיעַ מֵאַחַר אֶפְשֵׁר אַחַר כֶּן לְשֹׂאֵל אֶת הַיְלָד: "לָמָּה בָּאת מֵאַחַר". מְדַבְּרִים כְּאִן אֶל הַמְּחַנְכִים שְׂיַדְעוּ שִׁזוּ אַחֲרֵי

כְּשֶׁהֵייתִי יֶלֶד סִפְרָה לִי אִמָּא שְׁלִי תַחֲזִי הַרְבֵּה פְּעָמִים סְפֹר, שְׂיִכּוֹל לְהִיֹּת שְׂהַמְטָפְלִים הַמְּשַׁבְּשִׁים שֶׁל יְמִינוּ לֹא מְרִשִׁים לְסִפְרֵי אוֹתוֹ, כִּי הַסְּפֹר יְכוּל לְהִשְׁאִיר טְרָאוּמָה בְּיֶלֶד... אֲבָל פֶּעַם הָיוּ מְסַפְּרִים אֶת זֶה לְיְלָדִים; וְאִמָּא שְׁלִי אִמָּרָה לִי שֶׁהִיא שְׂמָעָה אֶת הַסְּפֹר עוֹד מֵאִמָּא שְׁלֵה עֲלֶיהָ הַשְּׁלוֹם: פֶּעַם תִּפְסּוּ גוֹי שֶׁהָיָה גַנֵּב גְּדוֹל, וּפְסִיקוּ שְׂהוֹלְכִים לְהַרְגֵּ אוֹתוֹ. כְּשֶׁהוֹבִילוּ אוֹתוֹ לְתֵלְיָה כָּל הַגּוֹיִים בָּאוּ לְרֹאוֹת אִיךָ הוֹלְכִים לְתֵלוֹת אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁהָיָה הַנְּהַג בְּיָמֵים עֶבְרֵי שְׂאֶסְפוּ אֶת כָּל הָעִיר כְּדִי לְרֹאוֹת תּוֹלִים אֶת הַגַּנֵּב, כְּדִי שְׂכָל אֶחָד יִלְמַד שְׂלֵא לְגַנֵּב; גַּם הַמְּלַךְ הִגִּיעַ.

לְפָנַי שְׂרָצוּ לְתֵלוֹת אוֹתוֹ בְּקֶשׁ הַגַּנֵּב מֵהַשׁוֹטֵר שֶׁהָיָה מְמַנֶּה לְתֵלוֹת אוֹתוֹ, שְׂיִתֵּן לוֹ עוֹד דַּקָּה אַחַת, הוּא רוֹצֵה לְהַגִּיד אֶת הַמְּשֻׁאֵלָה הָאַחֲרוֹנָה שְׁלוֹ לְאִמָּא שְׁלוֹ - שֶׁהוּא הָיָה מְסַכְּסֵךְ אֶתָּה כָּל הַשָּׁנִים, וְנִתְּנָו לוֹ אֶת הַרְשׁוֹת לְדַבֵּר אֶל אִמָּא שְׁלוֹ. אֲבָל הָיִיתָ שֶׁהוּא כְּבָר הָיָה קָשׁוּר עִם חֲבָלִים עַל הַצְּנָאֵר הוּא לֹא הָיָה יְכוּל לְזוּז, אֲזַ הָעֵלוּ אֶת אִמָּא שְׁלוֹ עַל הַבֵּימָה הַגְּבוּוָה כְּדִי שְׂתִבּוֹא אֵלָיו לְשָׁמַע מֵהַמְּשֻׁאֵלָתוֹ הָאַחֲרוֹנָה.

הָאִמָּא עוֹלָה, וְהַגַּנֵּב נִעְנָה וְאָמַר לְאִמָּא שְׁלוֹ: "בּוֹאִי תִתְקַרְבִי אֵלַי יוֹתֵר", "בּוֹאִי יוֹתֵר קְרוֹב", כְּשֶׁהִיא עֹמְדָה כְּבָר מִמֶּשׁ קְרוֹב אֵלָיו, הוּא תִפֵּס אֶת הָרֹאשׁ שֶׁל אִמָּא שְׁלוֹ וְהוּא נִשְׁבֵּךְ לָהּ אֶת הָאֲזָן וְתִלֵּשׁ אוֹתָהּ לְגִמְרֵי. אִמָּא שְׁלוֹ נִתְּנָה צַעֲקָה מְרֻב כְּאִב, וְהִיא הִתְעַלְפָה בְּמָקוֹם.

כָּל הַנְּאֻסָּפִים עֹמְדוּ מְזַעְזָעִים וְהַלּוּמִים מִמָּה שֶׁהֵם רָאוּ בְּעֵינֵיהֶם שְׂלָהֶם, וְהַשׁוֹטֵר שׁוֹאֵל אֶת הַגּוֹי: "מָה עֲשִׂיתָ?!" וְהוּא נִעְנָה וְאָמַר: "אִמָּא שְׁלִי אֲשַׁמָּה שְׂאֲנִי גְדַלְתִּי גַנֵּב, וְלִכֵּן רְצִיתִי שְׂכָל אֶחָד שְׂעוֹמֵד כְּאִן מְסַבִּיב יִלְמַד שְׂלֵא לְחַקוֹת אֶת הַדְּרָךְ

סְבָלְנוֹת לְיְלָדִים, וְכָל אֶחָד מִבֵּין דִּי טוֹב שְׂאִם יְלָדִים מְשׁוּחָחִים בְּיַנְיָהֶם עֲלֵיכֶם: "הַמְּלַמֵּד הַזֶּה אֵינוֹ מְלַמֵּד טוֹב", "הַמּוֹרֶה הַזֶּה אֵינוֹ מוֹרֶה טוֹבָה", "אֲנִי לֹא אוֹהֵב אֶת הַמְּלַמֵּד הַזֶּה", "אֲנִי לֹא אוֹהֵבְתָ אֶת הַמּוֹרֶה הַזֶּה", אוֹ אִם יְלָדִים עוֹשִׂים פְּרָצוּף מֵאַחֲרֵי גִבְכֶם - אַתֶּם לֹא תִקְחוּ אֶת זֶה לְלֵב וְתַחֲלִיטוּ לְסַלֵּק אוֹתָם מֵהַכִּתָּה, כִּי תִבְיֵנו שֶׁהֵם בְּסֵךְ הַכָּל יְלָדִים, כְּשֶׁהֵיִינוּ יְלָדִים גַּם דְּבַרְנוּ כֶּן, וְגַם הִתְנַהֲגוּ כֶּן לְמַחְנְכִים שְׂלָנוּ, וְלֹא הִיְתָה לָנוּ שׁוֹם כְּוָנָה רְעָה, כִּי זֹו הַשְּׂפָה שֶׁל יְלָדִים, זֹו אֶפְלוּ לֹא חֲצָפָה.

אוֹתוֹ דְּבָר צְרִיכִים לְהִתְאַזֵּר בְּסְבָלְנוֹת לְהוֹרִים קָשִׁים שְׂמִתְלוֹנְנִים עַל דְּבָרִים שְׂקִירוּ בְּכַתָּה; לְדַעַת שְׂבְּאִמַּת הַהוֹרִים לֹא מִתְפֹּנְנִים לְרְעָה, אֶלָּא הֵם צְרִיכִים קִצָּת תְּשׁוּמַת לֵב, הֵם רוֹצִים לְהַרְגִישׁ שְׂמִיבִינִים אוֹתָם וּמְעִרִיכִים אוֹתָם.

עַל דְּרָךְ אֶרֶץ צְרִיכִים לְהַקְפִיד בְּכָל חֲמַר הַדִּין

רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (סִפֹּר הַמִּדּוֹת אוֹת בְּנִים חֲלָק א', סִימָן סד): "צְרִיךְ לְלַמֵּד אֶת הַתֵּינוֹק דְּרָךְ אֶרֶץ מְנוּעָרָיו".

אִם יֶלֶד עוֹשֶׂה חֲצָפָה גְלוּיָהּ בְּפָנָיו שֶׁל מְחַנֵּה, אִין עַל זֶה שׁוֹם דִּיוֹנִים, חִיבִים לְלַמֵּד אֶת הַיְלָד שְׂצְרִיכִים לְהִתְנַהֵג בְּדַרְךְ אֶרֶץ אֶל מְלַמֵּד וְאֶל מוֹרֶה.

אֲנִי אוֹמֵר תָּמִיד לְמְלַמְדִים שֶׁל הַיְלָדִים שְׁלִי: "אַתָּה לֹא צְרִיךְ לְסַפֵּר לִי כָּל דְּבָר שֶׁהֵיֶלֶד שְׁלִי עֹשֶׂה, אֲבָל אִם הַיְלָד שְׁלִי אֵינוֹ מִתְנַהֵג בְּדַרְךְ אֶרֶץ - תִּבּוֹא מִיֵּד לְסַפֵּר לִי, אֲנִי אֲתַנְהֵג אִתּוֹ בְּכָל חֲמַר הַדִּין, כִּי אֲנִי לֹא רוֹצֵה שֶׁהוּא יְבוֹא אֵלַי אַחַר כֶּן עִם טַעֲנוֹת לָמָּה לֹא הִתְיַחֶסְתִּי כְּשֶׁשְׂמַעְתִּי שֶׁהוּא לֹא מִתְנַהֵג בְּדַרְךְ אֶרֶץ".

גדולה להיות בזמן ולעשות את העבודה כמו שצריך.

למלא את כל הבקר בלמוד ותפלה

מלמדים צריכים להיות מאוד ערניים למלאות את כל השעות לפני הצהרים עם למוד ותפלה. בבקר זה לא הזמן לסעודות והפסקות גדולות.

בבקר צריכים לתת לילדים לאכל ארוחת בקר כי אנו חוששים שילדים מסמיים עוד לא אכלו בבית, אבל אפשר לצאת ידי חובה לארוחת בקר עם משהו קטן, כמו צלחת דגנים וכדומה, ותוך כמה דקות צריכים כבר להיות מוכנים בפתה ולהתחיל את הבקר עם תפלה ולמוד.

זו הפקרות להקדיש שעה שלמה לארוחת בקר, כי אחר כך כבר מאוד קשה להתחיל ללמד עם הילדים.

ילדים צריכים ללמוד ולהתפלל את הארבע שעות הראשונות של היום, מהשעה תשע עד השעה אחת, עם הפסקה קטנה באמצע - שיכולה להיות מקסימום מהשעה אחת עשרה עד אחת עשרה ורבע; יותר מזה זה לא מצדק.

אחרי השעה אחת אפשר כבר לעשות הפסקות יותר גדולות של עד שעה, ואחר כך אפשר לעשות עוד הפסקה. אבל בבקר הוא זמן שצריכים ללמוד ולהתפלל.

לא נהיים מלמד טוב, מורה טובה, או מנהל טוב ומנהלת טובה - אם עושים הפסקות ארוכות לפני הצהרים; להפך, זה משגע את הילדים.

מקסימום, שהמלמדים של הילדים הקטנים יוסיפו עוד הפסקה של עוד כמה דקות, כי קשה לשבת עם ילדים צעירים כל כך הרבה זמן על מקום אחד,

אבל ילדים יותר גדולים מגיל שבע ומעלה לא צריכים עוד הפסקה עד השעה אחת.

איך אפשר לתגמל את הילדים?

אסור לבטל מהשעות של לפני הצהרים אפלו דקה אחת. אם רוצים לתגמל את הילדים שלא יעשו את זה לפני הצהרים על ידי שישחררו את הילדים לכמה דקות לפני הצהרים.

אם הילדים מאוד טובים ורוצים לתגמל אותם, שישוחחו על זה עם המנהל או המנהלת ויחליטו אם אפשר לצאת עם הילדים "אחרי הצהרים" לרחוב. בחורף אפשר ללכת קצת לגלש על השלג, בקיץ אפשר קצת ללכת לטייל ביערות ובשדות, ובשעת הטויל שיכניסו בילדים את הקדוש ברוך הוא, על ידי דבור עם הילדים מנפלאות הבורא וכדומה. אבל סתם להרשות לילדים לקפץ ולרקד בפתה "לפני הצהרים" - זה לא תגמול.

לא לצאת מהפתה לשוחח

אסור למלמדים לצאת מהפתה באמצע סדר הלמוד כדי לשוחח עם מישהו. הרמב"ם הקדוש כותב (פרק ב' מהלכות תלמוד תורה, הלכה ד): **"מלמד התינוקות שהוא מניח התינוקות ויוצא, או שהוא עושה מלאכה אחרת עמהן, או שהוא מתרשל בלמודן"**, הרי זה בכלל (ירמיהו מח, י): **"ארור עשה מלאכת ה' רמיה"**.

כשהייתי מלמד באו מלמדים לדפק על הדלת שלי, הם רצו שאני יצא לשוחח אתם כשהייתי באמצע ללמד עם הילדים, אבל אף פעם לא יצאתי אליהם.

מה זאת אומרת לצאת מהפתה באמצע הזמן שצריכים ללמד עם הילדים כדי לשוחח עם מישהו אחר איך להשיג כסף לקנות בית

או כדומה?! ובנוסף אם שומעים איך שהילדים נהיים קצת שמחים, פותחים את הדלת וצועקים: **"דרה ארץ! דרה ארץ!"** מה התכניות כאן? עד מתי שהילדים לא יזוזו מהמקום כי המלמדים שלהם או המורות שלהן עומדים בחוץ ומשוחחים עם השני?

לשים בצד את הטלפון

מחנכים צריכים לשים בצד את הטלפון לפני שהם נכנסים לפתה, כי טלפון לוקח את הראש מלחשב על הילדים.

כל מלמד צריך למסר בבית שאם יקרה מקרה נחוץ, שיתקשרו למשרד והמנהל כבר ימסר שצריך להתקשר הביתה.

זו זכות להתעסק בעבודה קדושה

מחנכים צריכים להודות ולהלל להקדוש ברוך הוא על החסדים הגדולים שהוא עושה אתם, שהם זוכים להתעסק עם עבודה קדושה להכניס בילדים את האמונה הקדושה בהקדוש ברוך הוא ובצדיקים; ולנודא שכל הילדים ידעו טוב ויפנימו שכל אחד יכול עוד להיות צדיק ולעבד את הקדוש ברוך הוא כמו הצדיקים הקודמים.

באמת אין עוד עבודה כל כך קשה כמו עבודה עם ילדים, ובנוסף זה כואב שמתמסרים לאנשים, עובדים עם הילדים של הזולת וההורים שלו עוד באים עם בקרת וטענות. אבל אם חושבים מהקדוש ברוך הוא, חושבים: 'אני לא עובד בשביל אף אחד, אני השליח רק של הקדוש ברוך הוא לעזר לילדי ישראל', אז לא לוקחים את זה כל כך ללב.

אשרי האדם שעובד עם ילדים, כך ישאר משהו מהעמל ויצא כבוד שמים.

איך אני גורם שהעבודה שלי עם הבחורים לא תרד לטמיון?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

אני מגיד שיעור בישיבה קטנה בשעות ב', וברוך השם אני מאד מצליח עם הבחורים, אין אצלי דבר כזה שבחור לא יצית, הבחורים יודעים שאצלי אין חקמות, כל אחד קם לפנות בקר ועומד בזמני הלימוד, ומספיקים הרבה מאד.

לפנות בקר אנחנו לומדים שלחן ערוך, לפני הצהרים לומדים גמרא בעיון, אחר הצהרים לומדים שיעור בקיאות ובסדר שלישי לומדים ספרי חסידות.

מה שמפריע לי זה שכשהבחורים נכנסים לישיבה גדולה, ששם אין מסגרת כל כך קפדנית, הם מתרופפים ואחר כך הם נופלים לגמרי וכל העבודה שלי הולכת לאבוד. אני לא יודע למה הישיבות היום כל כך רופפות, ולמה כל כך הרבה בחורים נושרים, אולי לראש הישיבה שמדבר הרבה לבחורים יש תשובה על כך?

י"שר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת יצא, ז' כסליו, שנת ה'תשפ"א

לכבוד הרב ... שליט"א

קבלתי את מכתבך.

תדברו אל התלמידים שלך מדברים שנוגעים לכל חיייהם ואז לא תתאכזבו; אם שמים דגש על דברים לא חשובים שבמילא לא יחזיקו מעמד - חבל על העבודה.

תכניסו בהם אהבה למצוות ומעשים טובים, אהבה להניח

תפלין ואהבה לשמור שבת, אז הם כל החיים יניחו תפלין וישמרו שבת.

אם שמים דגש על ללבש כובע בפשע האכילה, או ללכת כל היום עם חגורה וכדומה לזה - כל זמן שהבחורים עוד צעירים הם מציתים, אבל אחר כך לא נשאר מזה זכר.

אני לא מתערב איך תחנכו את התלמידים, לכל מקום יש את המנהגים שלו, כל המנהגים הם חשובים ויקרים אבל אי אפשר לעשות מטפל עיקר ומעיקר טפל; העקר צריך להשאיר עיקר, העקר הוא לדבר מהשם.

יומם וליילה צריכים התלמידים ומגידי השיעורים לדבר מאמונה, אמונה פשוטה, בלי חקמות וכלי פלפולים; להכניס בילדים אהבה לעשות את רצון הבורא, להחשיב כל נקודה טובה שעושים. ותראו שלא רק שהם לא יפלו, הם רק יעלו מעלה מעלה ויגדלו לצדיקים גדולים.

בלילה כשאתם לומדים אתם ספרי חסידות תספרו להם הרבה ספורי צדיקים. ידוע שהרב מצאנו זכותו יגן עלינו שאל פעם את המלמד של בניו אם הוא לומד אתם מוסר, המלמד ענה: "כן"; אז הוא שאל אותו: "איזה ספר מוסר אתה לומד אתם?" וענה: "חובת הלבבות", אמר לו הרב הקדוש מצאנו: "לא זאת התכונתי לשאול,

שאלתי אם אתה לומד מוסר, אם אתה מספר להם ספורים מהרב הקדוש רבי אלימלך מליזענסק זכותו יגן עלינו ומאחיו הקדוש רבי זושא זכותו יגן עלינו; פי ספורי צדיקים מלהיבים את הלב להיות יהודי פשוט.

גם צריכים לדבר אל בחורים הרבה חיזוק; רבי נתן אמר: "על כל כך מוסר שאמרים, צריכים לתת קערה מלאה התחזקות"; עוד אמר רבי נתן: "התעוררות שמגיעה ממוסר לא מחזיקה מעמד הרבה זמן, אבל התעוררות שיוצאת משיחת חיזוק - זה מחזיק מעמד הרבה זמן"; כשמדברים אל התלמידים, נותנים להם מוסר - צריכים הרבה לחזק אותם, שהם ירגישו שהשם אוהב אותם, שהם ירגישו שהשם אתם, ואז הם לא יפלו, הם ישארו ביראת שמים.

השם יעזר שתצליחו בכל הענינים.

...
(קונטרס עצתו אמונה פרשת ויצא תשפ"א)

מדור חינוך

בקול ברסלב

לשמיעת כל שיעורי החינוך
(באדיש)
מראש הישיבה שליט"א
בקול ברסלב
הקישו 1-2-4-2-1
- שמעו והתו נפשכם -

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (נשים)
שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
079-704-0069
ארצות הברית 212-444-9169 / 845-351-9060 / אנגליה 03303502363
קנדה 438-320-9090
...

קול ברסלב
שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
079-704-0066
ארצות הברית 212-444-9191 / 845-351-0910 / אנגליה 03303502361
קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 1552354370
מייל חיזוק יומי chizikyomi@gmail.com